

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1XOboE/3/2019
Identifikačné číslo spisu: 6906202041
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6906202041.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti povinnej L. O., narodenej XX. M. XXXX, bytom M. XXXX, XXX XX H., o vymoženie 0,- eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 1Er/423/2006, o odvolaní a dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4CoE/21/2013-58 z 12. júna 2013, takto

rozhodol:

- I. Konanie o odvolaní oprávnenej z a s t a v u j e.
- II. Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.
- III. Dovolanie oprávnenej o d m i e t a.
- IV. Povinnej n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „exekučný súd“) uznesením č. k. 1Er/423/06-37 z 20. novembra 2012 rozhodol o zastavení exekúcie, vedenej na základe notárskej zápisnice, ktorú bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia. O trovách exekúcie nerozhodol s odôvodnením, že o nich rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Vychádzal zo zistenia, že oprávnená a povinná uzavreli dňa 5. júna 2004 zmluvu o úvere, súčasťou ktorej bolo aj splnomocnenie, ktorým povinná splnomocnila advokáta O. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v jej mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia, alebo pre exekúciu na celý jej majetok do výšky vzniknutej pohľadávky a príslušenstva. Dňa 1. októbra 2005 bola notárom M. P. Ď. spísaná notárska zápisnica, kde za povinnú konal a zápisnicu podpísal (na základe substitučného plnomocenstva udeleného O.) advokátsky koncipient O.. Ten v mene povinnej uznal dlh v plnom rozsahu čo do základu aj výšky a zároveň vyhlásil, že dlh, ktorý je opísaný v notárskej zápisnici, povinná splatí v lehote do 2.

novembra 2005, v opačnom prípade vyjadril súhlas s použitím notárskej zápisnice ako exekučného titulu.

2. Ohľadom splnomocnenia, zahrnutého do úverovej zmluvy, dospel súd prvej inštancie k záveru, že tento právny úkon je absolútne neplatný z dôvodu obsahovej neurčitosti (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pretože z neho nemožno zistiť konkrétny rozsah oprávnení zástupcu a následne posúdiť, či splnomocnenec konal v rámci udeleného splnomocnenia, prípadne či došlo k prekročeniu oprávnení vyplývajúcich zo splnomocnenia (§ 32 a § 33 Občianskeho zákonníka). Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že uznať dlh je právom dlžníka, ktorý toto právo môže, ale aj nemusí realizovať, čo závisí od rôznych okolností, ktoré nastanú až v budúcnosti. Podľa ustanovenia § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Takáto dohoda je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Z uvedeného podľa názoru súdu vyplýva, že pokiaľ v čase uzavretia zmluvy o úvere neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, povinná nemohla realizovať svoje právo uznať dlh a rovnako nemohla splnomocniť O. na takýto úkon.

3. Predmetnú plnú moc považoval súd prvej inštancie za neplatnú tiež z dôvodu existencie rozporu záujmov medzi splnomocnencom a splnomocniteľom (§ 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Zdôraznil, že povinná pri uzatváraní zmluvy o úvere nemala možnosť voľby zástupcu, keďže táto obsahovala vopred pripravenú predtlač splnomocnenia s menom O. ako splnomocnenca. Súdu je pritom z jeho úradnej činnosti známe, že takýto obsah splnomocnenia tvoril štandardnú súčasť úverových zmlúv oprávnenej, v dôsledku čoho možno vylúčiť faktické väzby dlžníkov na osobu splnomocnenca, ktoré by im mohli dať záruku, že splnomocnenec bude konať výlučne v ich záujme. Týmto je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, a to slobodná vôľa konajúcej osoby pri voľbe splnomocnenca. Súdu je z jeho úradnej činnosti známe tiež to, že MB. v minulosti zastupoval oprávnenú v rade súdnych konaní. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že vzhľadom na neplatnosť plnomocnenstva, notárska zápisnica nespĺňa podmienky vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná neoprávnenou osobou, a teda neobsahuje záväzok povinnej osoby a jej vyhlásenie o súhlase s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice. V danom prípade bola súdu ako exekučný titul predložená listina (rozhodnutie v širšom zmysle), ktorá sa nestala vykonateľnou, čo predstavuje dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. a/ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“).

4. Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 4CoE/21/2013-58 z 12. júna 2013 uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej aj „Občiansky súdny poriadok“ alebo „OSP“). Ďalším výrokom zamietol návrhy oprávnenej na prerušenie konania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že splnomocnenie udelené povinnou v zmluve o úvere je koncipované veľmi široko a všeobecne. Povinná predmetným plnomocnenstvom splnomocnila tretiu osobu, aby v jej mene uznala záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Tým sa vopred vzdala svojho práva uznať alebo neuznať prípadný dlh, ktorý môže ale nemusí vzniknúť v budúcnosti a zároveň jej bolo odňaté právo namietať výšku „uznaného“ dlhu v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a ani určiteľný a tiež nemožno predpokladať, či určité právne významné okolnosti (omeškanie dlžníka a jeho rozsah) v budúcnosti nastanú. Okrem toho zástupca povinnej sám určil lehotu, dokedy má byť dlh splatený zjavne bez splnomocnenia povinnej, čím ju zaviazal k povinnosti a lehote, o ktorej povinná nemohla mať vedomosť. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom, že zmluvná voľnosť povinnej pri výbere zástupcu bola obmedzená, keďže pri jedinej možnej variante konkrétneho zástupcu, zakomponovanej do predtlaču vopred pripravenej zmluvy o úvere, nemožno o slobodnej vôli dlžníka pri zvolení si zástupcu vôbec hovoriť. V dôsledku uvedeného, notárska zápisnica, ktorá bola spísaná v mene povinnej bez platne dojednaného splnomocnenia, predstavuje nulitný právny akt, ktorý nemohol nadobudnúť účinky vykonateľného rozhodnutia.

5. Námitky oprávnenej uvádzané v odvolaní vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné. K námietke, že exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej právomoci, keď posudzoval súlad notárskej zápisnice ako exekučného titulu so zákonom, odvolací súd poukázal na ustanovenia § 44 ods. 2, § 57 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, z ktorých je zrejma povinnosť exekučného súdu, v každom štádiu vedenia exekúcie, dôsledne skúmať, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, predovšetkým, či podklad, na základe ktorého exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 Exekučného poriadku. Exekučný súd má zákonné zmocnenie v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, na návrh účastníka, alebo aj bez návrhu a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Pri notárskych zápisniciach sa vykonateľnosť skúma rovnako ako pri iných vykonateľných rozhodnutiach, ktoré sú spôsobilými exekučnými titulmi. K námietke o údajnom porušení ústavne garantovaných práv oprávnenej ako účastníčky konania, a to práva na spravodlivý súdny proces a na zachovanie rovnosti pred súdom, odvolací súd uviedol, že exekučný súd k záveru o neprípustnosti vedenia exekúcie dospel na podklade listinných dôkazov, predložených samotnou oprávnenuou. Preto nie je možné konštatovať, že boli porušené práva oprávnenej na prístup k vykonanému dokazovaniu. Neopodstatnená je tiež námitka údajného vylúčenia dvojinstančnosti konania, keďže voči uzneseniu exekučného súdu o zastavení exekúcie z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku je prípustné odvolanie. Ďalšie argumenty oprávnenej, polemizujúce o správnosti právneho posúdenia plnomocenstva ako neprijateľnej zmluvnej podmienky z hľadísk a kritérií spotrebiteľského vzťahu, ako aj o použití smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica 93/13/EHS“), považoval odvolací súd z hľadiska preskúmania správnosti napadnutého uznesenia za bezpredmetné, s poukazom na to, že súd prvej inštancie smernicu 93/13/EHS vôbec neaplikoval, ani neposudzoval udelené splnomocnenie z hľadísk spotrebiteľského práva.

6. Návrh oprávnenej na prerušenie odvolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP odvolací súd zamietol s odôvodnením, že v predmetnom konaní nevznikla potreba obrátiť sa s navrhovanými predbežnými otázkami oprávnenej na Súdny dvor Európskej únie. Ako nedôvodný zamietol odvolací súd tiež návrh oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ OSP.

7. Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici - vo výroku zamietajúcom návrh na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie - podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP), napadnuté rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP) a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

8. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená tiež dovolanie, v ktorom uviedla, že: 1. súdy oboch inštancií rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ OSP), 2. súdy opätovne konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ OSP), lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, 3. oprávnenej sa odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ OSP) tým, že súdy nezohľadnili jej námietky, konali bez pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, 4. konanie súdov je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP) a 5. napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP). Oprávnená (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby bolo dovolacie konanie prerušené podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP a Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní. Oprávnená tiež navrhla, aby dovolací súd postupoval podľa § 243 OSP a rozhodol o odklade vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4CoE/21/2013-58 z 12. júna 2013, s poukazom na vyššie uvedenú právnu argumentáciu a najmä skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie vykazuje tak závažné právne nedostatky, že jeho

výkon v prostredí právneho štátu je vylúčený.

9. Zo spisu vyplýva, že odvolanie oprávnenej bolo podané 8. júla 2013 a dovolanie 12. júla 2013. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP).

10. S účinnosťou od 1. júla 2016 bol tiež novelizovaný Exekučný poriadok (zákonom č. 125/2016 Z.z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov), keď za § 9 boli vložené nové § 9a a § 9b, ktoré upravujú použitie ustanovení Civilného sporového poriadku v exekučnom konaní. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Podľa § 9a ods. 4 Exekučného poriadku, na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej.

12. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Podľa odseku 2, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

13. Jedným z neodstrániteľných nedostatkov procesných podmienok, ktoré spôsobujú, že súd musí konanie zastaviť, je nedostatok funkčnej príslušnosti (ktoréhokolvek) súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdov. Keďže oprávnená svoje odvolanie podala ešte 8. júla 2013 a podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 4 CSP platí, že konanie začaté do 30. júna 2016 na funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo, Najvyšší súd Slovenskej republiky svoju funkčnú príslušnosť na konanie o odvolaní oprávnenej skúmal v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase začatia odvolacieho konania. Dospel pritom k záveru, že nie je funkčne príslušný na prejednanie podaného odvolania oprávnenej a zároveň neexistuje zákonný dôvod na postúpenie veci inému (funkčne príslušnému) súdu.

14. Uvedený záver vyplýva zo znenia prvej vety § 201 OSP, v zmysle ktorej platilo, že účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Na konanie v prvom stupni boli v zmysle § 9 ods. 1 OSP zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodovali ako sudy prvého stupňa: a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 OSP). Krajské sudy boli tiež funkčne príslušné na rozhodovanie o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov (§ 10 ods. 1 OSP), zatiaľ čo Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval o odvolaniach proti rozhodnutiam

krajských súdov ako súdov prvého stupňa (§ 10 ods. 2 OSP).

15. V zmysle procesnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 je teda Najvyšší súd Slovenskej republiky funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa. Prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (viď § 9 ods. 2 OSP).

16. Rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu oprávnenej na prerušenie konania, vydané po začatí odvolacieho konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím krajského súdu ako súdu odvolacieho a takéto rozhodnutie nie je možné napadnúť odvolaním (§ 201 OSP a contrario). Vzhľadom k tomu, že funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie odvolania oprávnenej nie je daná, Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu odvolacieho súdu zastavil bez toho, aby preskúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia (§ 161 ods. 2 CSP).

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania (ďalej aj „dovolací súd“), ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka exekučného konania, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) a v mene ktorej koná zamestnankyňa s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), následne skúmal, či je dôvodný návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP.

18. V zmysle návrhu oprávnenej mal dovolací súd predložiť Súdnu dvoru Európskej únie na rozhodnutie prejudiciálne otázky nasledovného znenia:

„1./ Je možné za neprijateľnú zmluvnú podmienku považovať aj jednostranný právny úkon spotrebiteľa, ktorý má možnosť kedykoľvek odvolať a ktorým dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal v rámci zmluvy o úvere dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva, a na tomto základe zamietnuť exekúciu pohľadávky plynúcej z tejto zmluvy?

2./ Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujúc vnútroštátne procesné aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni reálnej vymožitelnosti existujúcej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?“

19. Svoj návrh na prerušenie dovolacieho konania oprávnená odôvodnila tým, že Súdnu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť, posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníci konania boli zbavení právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únieového práva a následnej aplikácie vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

20. Obligatorne prerušenie konania na účely podania prejudiciálnych otázok Súdnu dvoru Európskej únie upravuje aj Civilný sporový poriadok, a to v ustanovení § 162 ods. 1 písm. c/, podľa ktorého súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, t. j. podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (pôvodný článok 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva). Podľa § 438 ods. 1 CSP je toto ustanovenie možné primerane aplikovať aj v dovolacom konaní.

21. K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad je možné uviesť uznesenia z 22. augusta 2013 sp. zn. 4Cdo/24/2013, z 21. augusta 2013 sp. zn. 5ECdo/40/2013, z 26. júla 2013 sp. zn. 2ECdo/63/2013, z 9. júla 2013 sp. zn. 4Cdo/326/2012 a z 3. júla 2013 sp. zn. 3Cdo/34/2013, na ktoré dovolací súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti

a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP, má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

22. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP časť vety pred bodkočiarkou) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

23. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania oprávnenej posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď oprávnená toto dovolanie podala. S prihliadnutím na dátum podania dovolania (12. júla 2013) dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania oprávnenej neaplikoval ustanovenia novely Občianskeho súdneho poriadku uskutočnenej zákonom č. 353/2014 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2015, konkrétne ustanovenie § 237 ods. 2 OSP, podľa ktorého dovolanie podľa § 237 ods. 1 OSP nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku. Dovolací súd napriek absencii prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2015, v zmysle ktorého by právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred nadobudnutím účinnosti predmetnej novely, mali ostať zachované, považoval tento svoj postup za súladný s ochranou legitímnych očakávaní dovolateľky (ako súčasti práva na spravodlivý proces), že spôsob prejednávania jej dovolania sa bude riadiť právnou úpravou platnou v čase začatia dovolacieho konania.

24. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky - viď konania vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Oboer/216/2014, 1Oboer/235/2014, 1Oboer/253/2014, 1Oboer/287/2014 a 1Oboer/297/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne, a preto ďalšie dôvody už neuvádza (§ 452 ods. 1 CSP).

25. Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd tvrdených dovolateľkou (§ 237 písm. a/, d/, f/ OSP) a nevyšli najavo ani iné vady konania uvedené v § 237 OSP, pričom prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 239 OSP, dovolací súd podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol dovolanie oprávnenej ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Keďže dovolací súd dovolanie oprávnenej odmietol, nepovažoval za dôvodné rozhodovať o jej návrhu na odklad dovolaním napadnutého rozhodnutia.

26. Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť povinnej trovy tohto konania (§ 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Povinnej ako úspešnej účastníčke dovolacieho konania vznikol voči oprávnenej tiež nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu povinnej v oboch konaniach preukázateľne žiadne trovy nevznikli, Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s článkom 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, povinnej náhradu trov odvolacieho ani dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 72/2018).

27. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.